

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců a JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **V. K.,** zast. Mgr. Bohdanou Hejdukovou, advokátkou, se sídlem Praha 8, Křižíkova 16, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2005, č. j. 3 Cad 36/2004 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobkyně Mgr. Bohdaně Hejdukové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 325 Kč, která jí bude vyplacena Nejvyšším správním soudem, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odměna advokátky JUDr. Heleny Teissingové **se přiznává** částkou 650 Kč, která bude vyplacena advokátce Mgr. Bohdaně Hejdukové ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2004, č. j. 2004/10107-44/19.2.2004. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ve Žďáře nad Sázavou

ze dne 27. 1. 2004, č. j. ZRE-88/2004-VBA01, kterým nebylo stěžovateli přiznáno hmotné zabezpečení z důvodu nesplnění podmínek vymezených § 14 odst. 1 písm. f) zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), když bylo zjištěno, že se stěžovatelem bylo v posledních šesti měsících před podáním žádosti o zprostředkování zaměstnání ukončeno zaměstnání pro porušení pracovní kázně zvlášť hrubým způsobem.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel včasnou žalobu, v níž ve vztahu k souzené věci zejména namítal, že ke dni 1. 1. 2003 dopisem okamžitě zrušil pracovní poměr podle § 54 zákoníku práce u svého bývalého zaměstnavatele, K. B., přičemž uvedený zaměstnavatel tuto zásilku nepřevzal a naopak zaslal stěžovateli dopisem okamžité zrušení pracovního poměru, a to podle § 53 zákoníku práce, které však nepřevzal stěžovatel, ale jeho otec, stejného jména. Dovozoval, že označená zásilka nebyla stěžovateli doručena, pracovní poměr skončil dle § 54 zákoníku práce a správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci. Stejně tak uvedl, že ukončení pracovního poměru podle § 53 odst. 2 zákoníku práce by i přes výše uvedené bylo neplatné, a to z důvodu uběhnutí jednoměsíční lhůty pro takové ukončení pracovního poměru. Dále brojil proti údajně nesprávným údajům uvedeným v potvrzení o zaměstnání vystaveném zaměstnavatelem, na základě kterého mu pak následně nebylo přiznáno hmotné zabezpečení podle § 14 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Navrhoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem ze dne 2. 2. 2005, č. j. 3 Cad 36/2004 – 43, žalobu zamítl. V odůvodnění zejména uvedl, že z dikce § 14 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti vyplývá, že se hmotné zabezpečení neposkytuje, jestliže s uchazečem o zaměstnání bylo v posledních šesti měsících zaměstnání ukončeno pro neuspokojivé pracovní výsledky nebo pro porušování povinností vyplývajících ze zaměstnání. Podle § 53 odst. 1 písm. b) zákoníku práce může zaměstnavatel zrušit pracovní poměr okamžitě jen výjimečně, porušil-li zaměstnanec pracovní kázeň zvlášť hrubým způsobem. Podle § 64 zákoníku práce může neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou, jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec uplatnit u soudu nejpozději ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním. Jak vyplynulo z obsahu spisu, taková žaloba podána nebyla a městský soud k tomuto uvedl, že nebyla-li ve stanovené zákonné dvouměsíční lhůtě podána žaloba proti neplatnému rozvázání pracovního poměru, nelze se neplatností rozvázání pracovního poměru již více zabývat. Dále městský soud uvedl, že správní orgán nebyl kompetentní posuzovat platnost ukončení pracovního poměru. V potvrzení o zaměstnání, které bylo doloženo jako podklad pro správní řízení, bylo osvědčeno ukončení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele podle § 53 zákoníku práce. Kompetentní posuzovat platnost takového zrušení pracovního poměru by byl toliko obecný soud, ke kterému, jak bylo výše uvedeno, žaloba podána nebyla. Městský soud v Praze proto uzavřel, že dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tedy k tomu, že okamžité zrušení pracovního poměru dle § 53 odst. 1 písm. b) zákoníku práce je stále platné, neboť nebylo jako neplatné u soudu ve lhůtě dvou měsíců napadeno, a stěžovateli tak nevznikl nárok na hmotné zabezpečení ve smyslu dle § 14 odst. písm. f) zákona o zaměstnanosti.

Při podání kasační stížnosti proti tomuto rozsudku stěžovatel nebyl zastoupen advokátem, proto mu Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 4. 2005, č. j. 3 Cad 36/2004 - 69, po prokázání osobních a majetkových poměrů, ustanovil zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti, JUDr. Helenu Teissingovou, advokátku, se sídlem v Praze 8,

Křižíkova 1. Kasační stížnost stěžovatel opakovaně, a to i prostřednictvím ustanovené zástupkyně doplnil. Namítal, že rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a trpí vadou řízení, neboť skutková podstata, z níž soud vycházel, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu. Uvedl tak důvody kasační stížnosti, podřaditelné § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

V kasační stížností stěžovatel zejména uvádí, že po dobu evidence u Úřadu práce ve Žďáře nad Sázavou, s výjimkou doby rekvalifikace, nepobíral hmotné zabezpečení, přičemž toto období pro něj představuje dobu tíživé sociální situace. Doplnil, že nemá žádný majetek a pracuje za mzdu blížící se minimální mzdě. Stejně tak v kasační stížnosti uvádí, že závěr městského soudu o tom, že okamžité zrušení pracovního poměru podle § 53 odst. 1 písm. b) zákoníku práce nebylo napadeno žalobou v zákonné dvouměsíční lhůtě a je tudíž platné, se nezakládá na pravdě, neb takové ukončení nebylo doručeno a tudíž proti němu nebylo možno podat žalobu; stejně tak dovozoval neexistenci takového ukončení pracovního poměru a nemožnost proti takovému neexistujícímu rozhodnutí žalobu podat. Z právě uvedeného pak dovozoval, že správní orgán nezjistil spolehlivě stav věci, potvrzení o zaměstnání nemohlo jednoznačně osvědčit takové ukončení pracovního poměru, přičemž pracovní poměr skončil dle § 54 zákoníku práce, a soud tuto skutečnost nevzal v úvahu. K tomuto v doplnění kasační stížnosti, provedeném prostřednictvím ustanovené zástupkyně, dále uvádí, že se správní orgány nezabývaly správností potvrzení o zaměstnání vyhotoveného bývalým zaměstnavatelem. Dne 1. 11. 2003 zaslal svému zaměstnavateli dopis, kterým hodlal ukončit pracovní poměr dle § 54 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, a to z důvodu neplacení mzdy; tento dopis však zaměstnavatel řádně nepřevzal, byť byl adresován na jeho adresu, a byl proto stěžovateli poštou vrácen dne 21. 11. 2003 zpět. Stěžovatel přitom uvádí, že zásilka byla poště vrácena dne 20. 11. 2003, takže tímto dnem stěžovatel považuje pracovní poměr za skončený. Dopisem ze dne 18. 11. 2003 bývalý zaměstnavatel zaslal stěžovateli přípis s okamžitým zrušením pracovního poměru, ten však podle stěžovatel převzal jeho otec a nikoliv stěžovatel a nedošlo tak k doručení okamžitého zrušení pracovního poměru. Odkázal na znění § 266 písm. a) odst. 1 a 2 zákoníku práce a judikaturu. Dovozoval, že pracovní poměr skončil dle § 54 odst. 1 písm. b) zákoníku práce a měl tudíž nárok na hmotné zabezpečení.

Navrhl zrušení napadaného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal na výzvu soudu ke kasační stížnosti obsáhlé vyjádření, ve kterém zrekapituloval průběh celého řízení. Ve vyjádření přitom ve vztahu k souzené věci zejména uvedl, že po provedeném dokazování v řízení vyplynulo, že pracovní poměr byl ukončen dle § 53 zákoníku práce, přičemž nebyla ve stanovené zákonné dvouměsíční lhůtě podána žaloba proti neplatnému rozvázání pracovního poměru a neplatností rozvázání pracovního poměru se tak již nelze více zabývat; nedošlo tak k naplnění podmínek vymezených v § 14 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti. K tomuto doplnil, že správní orgán nebyl kompetentní posuzovat platnost okamžitého zrušení pracovního poměru a vycházel tak ze skutečností (zejm. potvrzení o zaměstnání a podání zaměstnavatele o okamžitém zrušení pracovního poměru), které nebyl oprávněn zpochybnit, a ze kterých vyplynulo, že se stěžovatelem byl ukončen pracovní poměr dle § 53 zákoníku práce. K samotné kasační stížnosti poté uvedl, že z důvodu, že v souzené věci nebyl ze strany stěžovatele zahájen v zákonné lhůtě pracovněprávní spor (jehož konce by žalovaný vyčkal a teprve poté rozhodl o nároku), a stěžovatel nepředložil jiné potvrzení o zaměstnání,

ze kterého by vyplývalo, že pracovní poměr skončil jiným způsobem, dospěl správní orgán k závěrům obsaženým v označeném rozhodnutí. Dovodil nedůvodnost kasační stížnosti a navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel kasační stížnost podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) „s. ř. s." lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost,

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal.

Podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zákoníku práce může zaměstnavatel zrušit pracovní poměr okamžitě jen výjimečně, a to mj. pouze tehdy, *porušil-li zaměstnanec pracovní kázeň zvlášť hrubým způsobem.*

Podle ustanovení § 54 odst. 1 písm. b) zákoníku práce může zaměstnanec může pracovní poměr okamžitě zrušit, jestliže *mu zaměstnavatel nevyplatil mzdu nebo náhradu mzdy do 15 dnů po uplynutí její splatnosti.*

Ustanovení § 64 zákoníku práce doplňuje, že neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí, *okamžitým zrušením***,** zrušením ve zkušební době nebo dohodou může jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec uplatnit u soudu nejpozději *ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním.*

Podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti se hmotné zabezpečení neposkytuje, jestliže uchazeč o zaměstnání v posledních šesti měsících opětovně ukončil zaměstnání sám bez vážných důvodů, nebo s ním v této době bylo zaměstnání ukončeno pro *neuspokojivé pracovní výsledky nebo pro porušování povinností vyplývajících ze zaměstnání.*

Ze správního spisu vyplývá, že zaměstnavatelka stěžovatele, K. B., se stěžovatelem ukončila pracovní poměr přípisem ze dne 18. 11. 2003, a to z důvodu porušení pracovní kázně zvlášť hrubým způsobem, tedy dle § 53 odst. 1 zákoníku práce; zaměstnanec se podle zaměstnankyně neomluveně nedostavil ve dnech 13. 10. 2003 do 17. 10. 2003 do zaměstnání. Ve spisu je založen stejnopis sdělení zaměstnavatelky stěžovateli ze dne 26. 10. 2003, že zjištěná absence stěžovatele v zaměstnání ve dnech 13. - 17. 10. 2003 je neomluvenou absencí. Doložený spisový materiál dále obsahuje stejnopis "Okamžitého zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem" podle § 53 zákoníku práce, ze dne 18. 11. 2003, na němž je připojena rukou psaná poznámka „odmítl převzít výpověď dne 18. 11. 2003". Jako svědek tohoto jednání stěžovatele je uveden pan Miloš Volavý, r. č. 680219/1737, s podpisem „Volavý". Ze spisu dále vyplývá, že „okamžité zrušení pracovního poměru" bylo poté zaměstnavatelem zasláno na adresu stěžovatele, přičemž dopis podle doloženého čestného prohlášení převzal dne 21. 11. 2003 na adrese stěžovatele jeho otec, stejného jména a příjmení. Stejně tak ze spisu vyplývá, že stěžovatel zaslal dne 1. 11. 2003 zaměstnavateli podání nazvané „Okamžité zrušení pracovního poměru", ve kterém uvedl, že podle § 54 odst. 1 písm. b) zákoníku práce okamžitě zrušuje svůj pracovní poměr z důvodu nevyplacení mzdy za měsíc září 2003; toto podání však zaměstnavatel nepřevzal a podle vyjádření České pošty, které si vyžádal správní orgán I. stupně, byla zásilka jako nedoručitelná vrácena, na poštu Velká Bíteš došla dne 21. 11. 2003, a protože adresát nebyl zastižen, byla téhož dne oznámena a pan Kolesa si ještě tentýž den zásilku vyzvedl. Z obsahu spisu se dále podává, že dne 2. 12. 2003 podal stěžovatel u správního orgánu I. stupně podnět ke kontrole u předmětného zaměstnavatele z důvodu nevyplacení mzdy za měsíc září. Podle protokolu založeného ve spisu tato kontrola proběhla dne 30. 1. 2004. Při kontrole bylo zjištěno, že pracovní poměr zaměstnavatel se stěžovatelem zrušil okamžitě podle § 53 odst. 1 písm. b) zákoníku práce dne 18. 11. 2003. Mzda za září 2003 ve výši 5087 Kč byla stěžovateli zaslána dne 3. 11. 2003. Výplatní termín je 15. den v měsíci, stěžovatel měl dle sdělení zaměstnavatele v tento den neomluvenou absenci, která trvala od 13. 10. 2003 do 17. 10. 2003. Současně bylo zjištěno, že dne 27. 11. 2003 byl zaměstnavatelem vystaven zápočtový list a potvrzení o zaměstnání, přičemž na potvrzení o zaměstnání byl uveden průměrný čistý příjem, který neodpovídal minimální mzdě za rok 2003, a proto bylo zaměstnavateli uloženo vystavit ve lhůtě do 10. 2. 2004 nové potvrzení o zaměstnání pro účely hmotného zabezpečení uchazečů se správným výdělkem. Nové potvrzení o zaměstnání, jehož originál je založen ve spisu, bylo vystaveno dne 2. 2. 2004 a doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 3. 2. 2004. Toto potvrzení mj. stále obsahuje údaj, že pracovní poměr se stěžovatelem byl ukončen z důvodu § 53 zákoníku práce pro porušení pracovní kázně. Dne 24 11. 2003 stěžovatel požádal správní orgán I. stupně o zprostředkování zaměstnání, s tím, že se zaměstnavatelem ukončil pracovní poměr podle § 54 odst. 1 písm. b) zákoníku práce pro nevyplacení mzdy za měsíc září 2003. Správní orgán šetřením zjistil, že se stěžovatelem byl pracovní poměr ukončen ze strany zaměstnavatele ke dni 18. 11. 2003 okamžitým zrušením pro porušení pracovní kázně zvlášť závažným způsobem, a konstatoval, že posuzovat sporné otázky platnosti skončení pracovního poměru přísluší soudu ve smyslu § 64 zákoníku práce. Spis obsahuje i dopis stěžovatele ze dne 23. 2. 2004, adresovaný řediteli správního orgánu I. stupně, z něhož vyplývá, že stěžovatel byl o výsledku kontroly u zaměstnavatele provedené dne 30. 1. 2004 zpraven dopisem ze dne 19. 2. 2004. Z citovaného dopisu stěžovatele dále vyplývá, že zpochybňuje platnost okamžitého zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem s ohledem na to, že daný úkon nebyl proveden v jednoměsíční lhůtě, jak to vyžaduje § 53 odst. 2 zákoníku práce. Uvedl, že „okamžité zrušení pracovního poměru je datované dne 18. 11. 2003, s odvoláním na údajnou absenci od 13. 10. 2003.", a dodal

„Snad nikdo nemůže uvěřit, že by mi můj bývalý zaměstnavatel předával před svědkem listinu okamžitého zrušení pracovního poměru podle § 53 zákoníku práce v době dřívější, než je datum na listině samé, a tak to tedy zakládá právní neplatnost tohoto úkonu pro nedodržení zákonné lhůty.“ Současně uvedl, že doporučení správního orgánu k postupu podle § 64 zákoníku práce považuje za bezpředmětné, neboť žádné okamžité zrušení pracovního poměru podle § 53 zákoníku práce nenastalo.

Předmětem sporu je tak především posouzení toho, jak byl ukončen pracovní poměr stěžovatele, zda okamžitým zrušením ze strany zaměstnance, nebo okamžitým zrušením ze strany zaměstnavatele. K tomu Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že je v souladu se závěry napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, toho názoru, že správní orgány nejsou příslušné k posuzování způsobu ukončení pracovního poměru. Platnost či neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru nemůže posuzovat žádný správní orgán, neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru lze uplatnit pouze u příslušného soudu, u něhož může zaměstnanec či zaměstnavatel podat žalobu, a to nejpozději ve lhůtě 2 měsíců od dne, kdy měl předmětný pracovní poměr skončit.

Okamžité zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele i ze strany zaměstnance jsou upraveny zákoníkem práce, tedy předpisem soukromého práva, na druhé straně však mají význam mj. i pro předmětné rozhodování žalovaného správního orgánu ve sféře veřejnoprávní. Proto je třeba nejprve vyjít z výše citované úpravy v zákoníku práce.

Z obsahu ustanovení § 53 i § 54 a § 64 zákoníku práce a jejich vzájemných souvislostí vyplývá, že okamžité zrušení pracovního poměru je třeba, v případě nesouhlasu s ním rozporovat u soudu žalobou na neplatnost rozvázání pracovního poměru. Příslušným rozhodnutím soudu by potom byly vázány i správní orgány, které jsou příslušné rozhodovat o hmotném zabezpečení podle zákona o zaměstnanosti. Takovou žalobu však v posuzované věci ani zaměstnanec, ani zaměstnavatel příslušnému soudu nepodali.

Správní orgány, které v dané věci rozhodovaly, byly sice na jedné straně vázány povinností zjistit úplně a spolehlivě skutkový stav věci, na druhé straně však mohly posuzovat jen to, co jim zákon jako orgánům veřejné správy posuzovat umožňuje. Správní orgány vycházely především z úředně zjištěného obsahu „Zápočtového listu“ a „Potvrzení o zaměstnání“, z nichž se podává, že pracovní poměr se stěžovatelem byl ukončen ke dni 18. 11. 2003. Dále měly tyto orgány doložen stejnopis oznámení zaměstnavatele stěžovateli o okamžitém zrušení pracovního poměru, které bylo opatřeno písemným prohlášením svědka, že daného dne stěžovatel odmítl toto „okamžité zrušení pracovního poměru“ převzít. Současně bylo doloženo, že tato písemnost byla následně zaslána poštou na adresu stěžovatele, zásilku oproti podpisu převzal na uvedené adrese otec stěžovatele, který je stejného jména a příjmení jako stěžovatel, a to dne 21. 11. 2003. Správní orgán I. stupně i žalovaný správní orgán se zabývaly i okolnostmi stěžovatelem dokládaného okamžitého zrušení pracovního poměru z jeho strany, přičemž šetřením u České pošty bylo zjištěno, že předmětnou zásilku stěžovatele, ze dne 1. 11. 2003, obsahující oznámení o okamžitém zrušení pracovního poměru zaměstnancem podle § 54 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, se zaměstnavateli nepodařilo doručit, a tato byla vrácena jako nedoručitelná stěžovateli dne 21. 11. 2003. Stěžovatel byl na základě žádosti o zprostředkování zaměstnání zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání dne 24. 11. 2003.

Z doložených podkladů tak vyplývá, že k ukončení pracovního poměru stěžovatele u zaměstnavatele byly činěny jak popsané úkony ze strany zaměstnance, tak také popsané úkony ze strany zaměstnavatele. Správní orgány, které ve věci rozhodovaly, a to jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný správní orgán, nebyly příslušny meritorně posuzovat platnost či neplatnost jednoho či druhého způsobu ukončení pracovního poměru stěžovatele. V mezích, které pro rozhodování stanoví zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), mohly tuto otázku nanejvýš posoudit jako otázku předběžnou ve smyslu § 40 správního řádu, s tím, že meritorně o ní přísluší rozhodovat soudu. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a stejně tak z rozhodnutí žalovaného správního orgánu, sice výslovně nevyplývá, že by danou otázku tyto orgány posuzovaly jako otázku předběžnou, nicméně je zřejmé, že si tuto otázku vyhodnotily a přiklonily se k tomu, že pracovní poměr stěžovatele byl v daném případě zrušen ze strany zaměstnavatele. Pro tento závěr měly tyto orgány oporu ve spisovém materiálu, zejména s ohledem na doložený „Zápočtový list“ a doložené „Potvrzení o zaměstnání“, a dále také i s ohledem na stejnopis oznámení zaměstnavatele stěžovateli o okamžitém zrušení pracovního poměru ze dne 18. 11. 2003, které bylo opatřeno písemným prohlášením svědka, že daného dne stěžovatel odmítl toto „okamžité zrušení pracovního poměru“ převzít . Přitom si tyto orgány současně byly vědomy závažnosti námitek stěžovatele, že pracovní poměr skončil okamžitým zrušením z jeho strany, tuto skutečnost však považovaly za spornou a proto také opakovaně stěžovatele poučovaly o tom, že danou otázku může meritorně posoudit toliko soud ve smyslu § 64 zákoníku práce, a nepřímo také stěžovatele vedly k tomu, aby danou cestu zvolil.

Za tohoto skutkového a právního stavu Nejvyšší správní soud neshledal, že by Městský soud v Praze pochybil, jak stěžovatel namítá ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že městský soud postupoval správně, když vyhodnotil rozhodnutí žalovaného, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, jako odpovídající zákonu. Podklady, které měly správní orgány pro svá řízení k dispozici a zjištění, která správní orgány ve správním řízení učinily, odpovídaly tomu, že došlo k okamžitému zrušení pracovního poměru stěžovatele ze strany zaměstnavatele ke dni 18. 11. 2003. Naproti tomu zda a kdy eventuálně nastaly účinky zrušení daného pracovního poměru ze strany zaměstnance zůstalo značně sporné, resp. za situace, kdy ke dni 18. 11. 2003 skončil pracovní poměr stěžovatele v důsledku okamžitého zrušení pracovního poměru stěžovatele, nemohl již tentýž pracovní poměr „znovu“ skončit dne 20. 11. 2003, jak v kasační stížnosti namítá stěžovatel. Skutková zjištění a skutková podstata, z nichž žalovaný správní orgán, a obdobně i správní orgán I. stupně, vycházely, měly a mají oporu ve spise, a Městský soud v Praze neposoudil právní otázky v předcházejícím řízení nesprávně.

Pro závěr, že k okamžitému zrušení pracovního poměru stěžovatele došlo ze strany zaměstnavatele, a to ke dni 18. 11. 2003, podle Nejvyššího správního soudu svědčí především to, že správní spis obsahuje mj., jak bylo již opakovaně uvedeno, stejnopis oznámení zaměstnavatele stěžovateli o okamžitém zrušení pracovního poměru ze dne 18. 11. 2003, opatřené písemným prohlášením svědka, že daného dne stěžovatel odmítl toto „okamžité zrušení pracovního poměru“ převzít. Toto svědecké prohlášení stěžovatel nijak nezpochybnil, alespoň to ze spisu nijak nevyplývá. Naopak z jeho osobní formulace v dopisu ze dne 23. 2. 2004, adresovaném řediteli správního orgánu I. stupně, nepřímo vyplývá, že stěžovatel nepopírá, že mu byla před svědkem tato listina předávána, jen zpochybňuje, že mu nemohla být před svědkem předávána v době dřívějším, než je datum na listině samé. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že podle § 266a odst. 4 in fine zákoníku práce platí, že *Účinky doručení nastanou i tehdy, jestliže zaměstnanec přijetí*

písemnosti odmítne. Došlo-li tedy ze strany stěžovatele k odmítnutí převzetí „okamžitého zrušení pracovního poměru“, jak se podává z předmětného svědeckého prohlášení, potom účinky doručení založily účinek platného skončení pracovního poměru stěžovatele jeho okamžitým zrušením ze strany zaměstnavatele dne 18. 11. 2003. Měl-li stěžovatel za to, že došlo k neplatnému ukončení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, měl, jak mu ostatně opakovaně dané správní orgány signalizovaly, podat žalobu ve smyslu § 64 zákoníku práce, což však stěžovatel neučinil. Otázky platnosti, resp. neplatnosti, skončení pracovního poměru nelze již následně meritorně posuzovat ani ve správním soudnictví.

V situaci, kdy žalovaný správní orgán v zákonných mezích možností svého rozhodování dospěl po provedeném šetření k přesvědčivému zjištění, že se stěžovatelem bylo v posledních šesti měsících před podáním žádosti o zprostředkování zaměstnání ukončeno (okamžitě zrušeno) zaměstnání pro porušení pracovní kázně zvlášť hrubým způsobem, rozhodl správně, když mu hmotné zabezpečení z důvodu nesplnění podmínek vymezených § 14 odst. 1 písm. f) zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), nepřiznal.

V žádné z námitek tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil a zcela ztotožnil se závěry žalovaného správního orgánu i Městského soudu v Praze a odkazuje na ně.

Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že neshledal námitky uvedené v kasační stížnosti důvodnými, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla k jeho žádosti ustanovena Městským soudem v Praze pro řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Helena Teissingová, se sídlem Praha 8, Křižíkova 1. Hotové výdaje a odměnu advokáta za zastupování platí stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Podle obsahu spisu náleží ustanovené advokátce odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 650 Kč, tedy ve výši, v níž odměnu účtovala dne 1. 8. 2005. Celková částka sestává z odměny za dva úkony po 250 Kč (převzetí zastoupení, sepis doplnění kasační stížnosti) podle §§ 7, 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., k čemuž je nutno přiznat režijní paušál 2 x 75 Kč. V průběhu řízení bylo však zjištěno, že advokátka JUDr. Helena Teissingová dne 18. 12. 2005 zemřela. Česká advokátní komora ještě v době její nemoci ustanovila její zástupkyní podle § 27 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů Mgr. Bohdanu Hejdukovou, neboť u JUDr. Teissingové byla dána ze zdravotních důvodů překážka výkonu advokacie. Podle § 27 odst. 2 uvedeného zákona, nedohodne-li se zástupce advokáta určený komorou s klientem do jednoho měsíce ode dne vyrozumění o zastupování jinak, nebo neučiní-li jiné opatření v téže lhůtě, přecházejí na zástupce ve vztahu ke klientovi práva a povinnosti zastupovaného advokáta, což platí i v případě, kdy byl vztah mezi klientem a advokátem založen ustanovením podle zvláštních předpisů, tedy i ustanovením soudem, jak je tomu v dané věci. Advokátní komora tento přechod práv a povinností na žádost zástupce osvědčí. Advokátka Mgr. Bohdana Hejduková nedala najevo, že by se ve smyslu § 27 odst. 1 citovaného zákona dohodla s klientem jinak. Přešla na ni tudíž ve vztahu ke klientovi práva a povinnosti původní zástupkyně. Zastupovalo-li účastníka v řízení postupně více advokátů, je platebním místem ten advokát, který účastníka zastupoval jako poslední. Proto přiznaná odměna bude soudem vyplacena Mgr. Bohdaně

Hejdukové. Náleží jí též odměna za 1 úkon v této věci (příprava a převzetí zastoupení) podle §§ 7, 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a náhrada hotových výdajů (režijní paušál) ve výši 75 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu